

РЕШЕНИЕ

№ 1901

гр. София, 16.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 05.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **158** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК.

Образувано е по жалба на Р. К. Е. срещу решение № ПИ-500/13.12.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С.. Моли обжалваното решение да бъде отменено.

Ответникът моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя списък.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваното решение от 13.12.2019 г. е отхвърлена жалбата на Р. К. Е. срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки /ПНОМ/ № 523,524 и 525 от 26.11.2019 г. за сумите съответно от 4064,26 лева, 1806,34 лева и 903,17 лева. С ПНОМ и с оглед наличието на установени и изискуеми задължения на Р. К. Е., е наложен запор върху вземания от трето задължено лице – Дирекция Управление на собствеността и социални дейности /ДУССД/.

Горните суми са постъпили по сметка на НАП и са разпределени с разпореждания от 05.12.2019 г.

На основание чл. 221 от ДОПК на Р. К. Е. е изпратено съобщение за доброволно изпълнение /л. 23/. В същото са описани задълженията за ДДС, като е видно, че те са установени с ревизионен акт от 07.08.2019 г.

На 11.11.2019 г. в МВР, ДУССД, е постъпило уведомително писмо от Р. К. Е. /л. 21/, в което е посочено, че по повод изпълнение на договор за обществена поръчка /ОП/, на

01.11.2019 г. е сключен договор за цесия с БГ Т. Инфраструктура Е. за горните суми. В уведомителното писмо Р. К. иска от ДУССД да изрази становище по така сключения договор за цесия и в случай, че не възразява, да уведоми за това Р. К. Е. и цесионера, че ДУССД приема цесията.

Към жалбата срещу Решението от 13.12.2019 г. е приложено писмо от 02.12.2019 от ДУССД, в което ДУССД потвърждава за получаването на два договора за цесия, като посочва, че същите не са с достоверна дата по см. на чл. 181 от ГПК, поради което плащането ще бъде преведено на ТД на НАП С. на основание чл. 230, ал. 4 ДОПК.

От правна страна съдът намира следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентния орган по чл. 197, ал. 1 от ДОПК.

В случая, жалбоподателят е съсредоточил оспорването си върху достоверността на датата на договора за цесия.

Настоящият състав, намира, че не е доказано наличието на валидно прехвърляне на права чрез договор за цесия, доколкото такъв изобщо не е представен, поради което и наличието/липсата на достоверна дата не е от съществено значение за изхода на спора. Съображенията за този извод са следните:

Съгласно чл. 99, ал. 1 от ЗЗД кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. Съгласно ал. 4 прехвърлянето има действие спрямо третите лица и спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор.

В случая, видно от документите по делото, вземането на Р. К. Е. е по силата на договор за ОП. Съгл. чл. 117 от ЗОП паричните вземания по договорите за обществени поръчки и по договорите за подизпълнение са прехвърляеми, могат да бъдат залагани и върху тях може да се извършва принудително изпълнение. Същевременно, обаче, няма пречка, в договора за ОП, съгл. чл. 99, ал. 1, предл. 2 от ЗЗД, да бъде уговорено, че вземането може да бъде прехвърлено след съгласие на длъжника.

В случая, макар в писмото на ДУССД да се цитират два броя договори за цесия, същите не са приложени, поради което и за съда е неизвестно съдържанието на изпратените от Р. К. Е. на ДУССД документи. А съгл. чл. 20 от ЗЗД при тълкуване на договорите се търси общата воля на страните, което означава, че за да се разбере тяхната воля, следва да се прочете съдържанието на договорите. Тяхното заглавие е ирелевантно. В настоящия казус това означава, че не е ясно какво точно е било уговорено между Р. К. Е. и БГ Т. инфраструктура Е., вкл. и дали се касае за извършена цесия, за съглашение за бъдеща цесия, какви са модалитетите на твърдения договор за цесия и пр., за да се приеме, че цесията е валидно настъпила съгл. чл. 99, ал. 4 от ЗЗД.

На следващо място, с писмото от 11.11.2019 г., с което се твърди да е изпратен договорът за цесия на ДУССД /но може да е изпратен и само проект съгл. изложените мотиви/, Р. К. Е. иска от ДУССД да изрази становище по така сключения договор за цесия и в случай, че не възразява, да уведоми за това Р. К. Е. и цесионера, че приема цесията. Написаното от самия жалбоподател в това писмо изречение е индиция, че с него не е изпратен договор за цесия на длъжник по реда на чл. 99, ал. 4 от ЗЗД, а е изпратено искане за одобрение сключването на договор за цесия /чиито условия, вкл. и датата на настъпване на неговото действие, за съда и за ТД на НАП са неизвестни/. Именно по тази причина и доколкото няма пречка в договора за ОП или общите

условия към него да се уговори, че договорът за цесия ще породи действие след съгласие на длъжника, съдът приема, че цедиране на вземане преди датата на налагане на оспорваните обезпечителни мерки върху него не е настъпила.

Доколкото в тежест на всяка от страните е да докаже твърденията си, от които черпи изгодни за себе си правни последици, съдът намира, че жалбоподателят не е доказал какъв документ и с какво съдържание е изпратен на ДУССД на 11.11.2019 г., за да може да се приеме, че е налице валидно настъпила спрямо ДУССД и третите лица /в случая НАП/ цесия преди датата на постановленията от 26.11.2019 г.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски, поради което жалбоподателят следва да бъде осъден да му заплати такива в размер на 300 лева за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Наредба №1/2004 за минималните размери на адвокатските възнаграждения и съобразно приложения списък.

Водим от горното АССГ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. К. Е. срещу решение № ПИ-500/13.12.2019 г., издадено от Директора на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на Р. К. Е. срещу Постановления за налагане на обезпечителни мерки изх. № С190022-022-0110523, № С190022-022-0110524 и № С190022-022-0110525, всичките от 26.11.2019 г., за сумите съответно от 4064,26 лева, 1806,34 лева и 903,17 лева.

ОСЪЖДА Р. К. Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: